

Hur jag fick en storebror

När jag började släktforska för tre år sedan ville jag veta mer om min far och hans föräldrar. Eftersom det var uppgifter som ligger inom sekretesstiden kunde jag inte få fram uppgifterna på datorn utan ett besök på Landsarkivet var av nöden. Så en dag for min man och jag till Vadstena. Vi satte oss och väntande på att få titta i böckerna, och där står det att min pappa var dömd som far till en pojke född 1921.

JAG HAR EN BROR! Jag ringde min syster, bad henne sitta ner, så berättade jag. Det blev tyst och sedan **DET KAN INTE VARA SANT!** När jag berättade det för min yngsta dotter var hon övertygade om att jag blivit sjuk på något sätt. Det begriper du väl mamma, du kan inte ha fått någon bror, mormor har ju varit död i två år.

Nästa steg var att ta kontakt med Folkbokföringen, jodå han lever och bor i Linköping. Jag satte mig ner och skrev ett brev. Brevet hade hans dotter öppnat och läst för honom, då han tyvärr låg på sjukhus.

Så en kväll ringde det och hon presenterade sig som min brorsdotter i Linköping. Vi hade så mycket att tala om så det blev ett mycket långt samtal. Det var som om vi hade känt varandra i många, många år. Hon bad mig att skicka några foton på mig, min syster och förstås på pappa. I hela sitt liv hade min bror önskat att se sin far. När han fyllde 85 år gick hans önskan i uppfyllelse. När vi sågs för första gången hade han kortet av vår far på bordet.

Det var lite pirrigt inför första mötet, skulle han vara lik pappa. Det var han, samma långa smala fingrar, samma hårfäste. Men vi har sagt att det spelar egentligen ingen roll, för vi trivs så bra tillsammans vår nya familj och vi.

Så det är inte alltid bara barnbarn som gör familjen större.

Annette Carlsson

